

СОВЕТИ

ЗА ПОДОБРА
САБОТНА ШКОЛА

ТРЕТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2021

Саботна, 3 јули 2021

1. СЕБИЧНИОТ ЖИВОТ Е ПРОМАШЕН ЖИВОТ

„Зашто никој од нас не живее за себе и никој не умира за себе“ (Римјаните 14,7)

Без оглед на надворешниот изглед, секој живот, сосредоточен кон себе, всушност е проигран живот. Секој што се обидува да живее без Бога, ја троши главнината на животот. Ги растура драгоцените години на своето живеење, ги растура способностите на умот, на срцето и душата, работејќи сам врз својот банкрот за вечност. Човекот што се одвојува од Бога за да може да си служи себеси, станува слуга на мамонот. Умот што го создал Бог за друштво со ангели, се спушта на земно и животинско ниво. Таков е крајот до кој води служењето себеси.

Ако сте одбрале таков живот, тогаш знајте дека своите пари ги трошите за нешто што не е храна и дека работите за нешто што нема да ве насити. Секако, ќе се соочите со мигови кога ќе сфатите колку ниско сте паднале. Сами во својата „далечна земја“ ќе станете свесни за својата беда и во својот очај ќе извикнете: „Беден човек сум јас! Кој ќе ме спаси од ова смртно тело?“ (Римјаните 7,24). Сеопфатна вистина се крие во зборовите на пророкот: „Проклет да биде човек кој се надева на човек и слабото тело го смета за своја мишка, и чиешто срце се одврка од Господа. Зашто тој е како трње во пустина, не чувствува кога среќата е близу, ги престојува деновите во исушена пустина, во солена, ненаселена земја“ (Еремија 17,5.6). Бог му „заповеда на сонцето и тоа изгрева над злите и над добрите, и Тој им дава дожд на праведните и на неправедните“ (Матеј 5,45), но луѓето се способни сами да се заштитат и од сонцето и од дождот. И така, иако Сонцето на праведноста свети, иако дождовите на божествената милост паѓаат изобилно врз сите, ние, изделувајќи се од Бога, и понатаму можеме да живееме во „исушена пустина, во солена, ненаселена земја“.

Божјата љубов и понатаму копнее по оној што решил да се одвои од него и затоа употребува различни влијанија да го врати во домот на Отецот. Загубениот син во својата беда „дојде на себеси“. Измамливата сила со која го проникнал сатаната била скршена. Увидел дека неговите страдања се последица на неговата глупост, па си рекол: „Колку слуги кај татко ми имаат леб во изобилство, а јас овде умирам од глад! Ке станам и ќе си појдам кај татко ми.“ Иако се наоѓал во бедна положба, мислата дека татко му и понатаму го сака му дала надеж на загубениот син. Таа надеж го поткрена да се врати во својот дом. Според тоа, сигурноста во Божјата љубов го наведува грешникот да се врати кај Бога. „Не знаеш ли дека Божјата добрина те води кон покајание?“ (Римјаните 2,4). Секоја загрошена душа е опкружена со златен синџир на Божјата милост и љубов која сожалува. Господ изјавува: „Те љубам со вечна љубов, затоа постојано ти укажувам милост“ (Еремија 31,3). (*Христјовиите ѝараболи*, стр. 133 ориг.).

За размислување и дејствување: Никој од нас нема пари за да ги фрли. Но, можеби токму сега е моментот да се потсетиме на прашањето: „Каде е нашето богатство?“ Во што природно инвестираме? Кои се нашите приоритети? Дали се плашиме од иднината или веруваме во водството на нашиот небесен Татко? На крајот, дали живеам за себе или за Бога?

Саботна, 10 јули 2021

2. КАКОВ Е ТАТКОТО?

„Филип Му рече: „Господи, покажи ни Го Отецот, и доста ни е!““ (Јован 14,8)

Во својата немирна младост загубениот син таткото го сметал за строг и суров. А сега многу се изменило неговото мислење! Така и сите што ги завел сатаната Бога го сметаат за тврд, кој премногу бара. Тие него го замислуваат како не-

кој судија кој само чека да обвини и осуди, кој грешникот не сака да го прими ниту да му помогне сè додека не побара и не добие легално проштавање. Тие неговиот закон го прогласуваат за пречка на патот кон среќата на човекот, за тежок јарем од кој радо би се решиле. Меѓутоа, сите, на кои Христовата љубов им ги отворила очите, знаат дека Бог е полн со милост. Тој не се појавува како тиранско суштество што се одмаздува, туку како татко кој копнее да го прегрне својот син кој се кае. И затоа грешникот може да извикне заедно со псалмистот: „Како таткото што ги милува синовите, така Господ ги милува оние што се бојат од него“ (Псалм 103,13).

Во оваа параболо таткото не го прекорува и не го осудува загубениот син поради неговиот грешен живот. Синот чувствува дека минатото е простено, избришано и засекогаш заборавено. Така и Бог му вели на грешникот: „Како магла ги растерав твоите престапи и како облак твоите гревови“ (Исаија 44,22). „Јас ќе го простам нивното беззаконие и не ќе си спомнувам веќе за нивните гревови“ (Еремија 31,34). „Безбожникот нека го остави својот пат, а неправедникот своите замисли. Нека се врати при Господа, кој ќе му се смилува, кон нашиот Бог, зашто Тој го умножи опростувањето“ (Исаија 55,7). „Во оние денови, во она време - говори Господ - ќе го бараат Израеловиот грев, ама веќе не ќе го има; ќе ги бараат еврејските злодела, но не ќе ги најдат. Зашто им простив на сите што ги запазив“ (Еремија 50,20).

Какво ветување за Божјата подготвеност да го прими покајаниот грешник! Дали и ти, читателу, си пошол по некој свој пат? Дали си заталкал далеку од Бога? Дали си се обидел да се гоштаваш со плодовите на престапот, само за да утврдиш дека станале како пепел на твоите усни? А сега, кога исчезнало твоето богатство, кога се изјаловиле твоите животни планови, кога умреле твоите надежи, седиш ли сам и осамен? Сега гласот, кој долго му зборувал на твоето срце и кој никогаш не си сакал да го слушаш, одекнува јасно и одредено: „Станете, одете! Ова не е одморалиште! Зашто се онечистивте, тоа ќе ве уништи, да, потполно ќе ве уништи“ (Михеј 2,10). Вратете се во домот на својот Отец! Тој ве повикува, велејќи: „Обрати ми се мене, зашто јас те откупив!“ (Исаија 44,22).

За размислување и дејствување: „Немојте да го слушате непријателот кој ве убедува дека не можете да се вратите кај Христа сè додека не станете подобри - доволно добри за Бог да може да ве прими. Ако го чекате тој миг никогаш нема да се вратите. Кога сатаната ќе ја покаже вашата валкана облека, повторете го Исусовото ветување: „Оној кој доаѓа кај мене нема да го истерам“ (Јован 6,37). Кажете му на непријателот дека крвта на Исуса Христа чисти секој грев. Молитвата на Давида нека стане и ваша молитва: „Пороси ме со исоп за да се очистам, измиј ме и ќе бидам побел од снегот“ (Псалм 51,7). (*Христјовише ѝараболи*, стр. 135).

Саботна, 17 јули 2021

3. ЗА ДОЖИВУВАЊЕТО НА ЛИЧНАТА ПРАВДА

„Ви велам: тој си отиде дома повеќе оправдан, отколку оној, зашто секој што самиот себе се возвишува, ќе биде понизен, а кој се понизува себе самиот, ќе биде возвишен.“
(Лука 18,14)

Личната праведност (самоправедност) ги наведува луѓето не само погрешно да го прикажуваат Бога, туку да имаат и студено срце и да бидат критички расположени кон своите браќа. Проникнат со себичност и љубомора, постариот син бил подготвен да го контролира својот брат, да критикува секој негов потег и да го обвини и за најмал недостаток. Бил готов да пронајде секоја негова грешка и да искористи секое негово погрешно дело. Така тој се обидува да го оправда својот непомирлив дух.

И денес мнозина постапуваат како него. Додека некоја душа ги води своите први битки против поплавата искушенија, тие стојат настрана, тврдоглави, самоволни, полни со приговори, обвинувачки расположени. Тие себеси можат да се сметаат за Божји деца, но дејствуваат инспирирани со сатански дух. Со своето однесување кон своите браќа, овие тужители себеси се ставаат во

положба во која Бог не може да ги осветли со светлината од своето лице.

Мнозина постојано се прашуваат: „Со што ќе дојдам пред Господа, ќе паднам ли ничкум пред севишниот Бог? Ќе дојдам ли пред него со жртва паленица, со телиња годиначиња? Дали ќе му бидат мили илјада овни, илјада илјади потоци масло?“ Меѓутоа, „човеку, објавено ти е што е добро, што бара Господ од тебе: да се прави само правда, да се љуби милосрдието и да се оди смирено со својот Бог“ (Михеј 6,6-8).

Еве ја службата што ја одбрал Бог: „Да ги кинеш неправедните окови, да ги разврзеш врските на јаремот, да ги пуштиш на слобода угнетуваните, да ги скршиш сите окови; да го поделиш својот леб со гладните, да ги воведеш под својот покрив бескуќниците, да го облечеш оној што ќе го видиш гол, и да не се криеш од оној кој е од твојата крв“ (Исаија 58,6.7). Кога себеси се посматраме како грешници кои се спасени единствено со љубовта на нашиот небесен Отец, тогаш ќе покажуваме вистинска љубов и нежно сочувство кон ближните кои патат поради својот грев, и патилата и болката на покајанието никогаш нема да ги пречекуваме со љубомора и со прекори. Кога ќе се истопи мразот на себичноста во вашето срце, тогаш ќе се сложите со Бога и ќе ја делите со него радоста што произлегува од спасувањето на загубените.

Вие тврдите дека сте Божји деца; но, ако тоа тврдење треба да се оправда, тогаш оној кој беше „мртов и оживе, беше загубен и се најде“, навистина ќе биде „твој брат“. Тој е поврзан со тебе со најцврсти врски, зашто Бог го признава како свој син. Ако го одбиеш своето сродство со него, покажуваш дека си само наемник во домот, а не дете во Божјето семејство.

За размислување и дејствување: Иако ти не се придружиш кон оние што ги пречекуваат загубените со добредојде, сепак, радоста ќе продолжи, откупените ќе добијат свое место крај Отецот и во делото на Отецот, но ти ќе останеш во темнина, надвор од домот. „А кој не љуби, не го познава Бога, зашто Бог е љубов“ (1. Јованово 4,8). (*Христовиите ѝараболи*, стр. 139).

Саботна, 24 јули 2021

4. НЕОПХОДНОСТ ОД ЛИЧНА РАБОТА

„Но како да Го повикаат Оној во Кого не поверувале? Како, пак, да поверуваат во Оној за Кого не слушнале? А како да слушнат, ако нема кој да проповеда?“ (Римјаните 10,14)

Библијата изјавува дека во последните денови луѓето ќе бидат проникнати со световни потфати, со уживања и со алчност за стекнување на пари. Тие ќе бидат слепи за небесните стварности. Христос кажува: „Како што беше во Ноевите денови, така ќе биде и при доаѓањето на Синот човечки. Зашто, како што во деновите пред потопот јадеа и пиеја, се женеа и се мажеа до денот кога Ное влезе во ковчегот, и не сфатија додека не дојде потопот и однесе сè; така ќе биде и при доаѓањето на Синот човечки“ (Матеј 24,37-39).

Така е и денес. Луѓето трчаат по добивка и по себични уживања, како да нема Бог, како да нема небо и живот по смртта. Во времето на Ное предупредувањето поврзано со потопот било пратено за да ги тргне луѓето од нивното беззаконие и да ги повика на покајание. Исто така пораката за скорашното Христово доаѓање е пресметано да ги тргне луѓето од нивната презафатеност со световните работи и потфати за да станат свесни за небесните реалности и да го прифатат повикот да седнат на Господовата трпеца.

Евангелскиот повик треба да му биде објавен на цел свет - „на секој народ, племе, јазик и род“ (Откровение 14,6). Последната вест со опомена и милост треба да ја осветли сета земја со својата слава. Таа треба да ги опфати сите слоеви на луѓето - богатите и сиромасите, угледните и презрените. Христос рекол: „Излези на патиштата и меѓу оградите и викни ги да дојдат за да ми се наполни домот!“

Светот пропаѓа поради недостиг на евангелието. Постои глад за Божјата реч. Ретки се оние што ја проповедаат Речта неизвалкана со човечка традиција, со човечко предание. Иако имаат Биб-

лија во раце, луѓето не ги добиваат благословите што им ги наменил Бог во неа. Господ ги повикува своите слуги неговата порака да им ја однесат на луѓето. Речта на вечниот живот мора да им се објави на оние што умираат во своите гревови.

Во заповедта да излезат на патиштата и меѓу оградите Христос им одредува работа на сите што ги повикал да служат во негово име. Цел свет е работно поле за Христовите слуги. Целото човечко семејство претставува нивно братство. Господ сака неговата Реч на благодатта да ѝ се објави на секоја душа.

За размислување и дејствување: Во голема мера тоа може да се постигне со личен труд. Со таа метода се служел и Христос. Неговото дело во најголема мера се состоело од разговор со поединци. Тој посебно го ценел слушателството што се состоело од една душа. Преку таа една душа често пораката им се пренесувала на илјадници други.

Ние не смееме да чекаме душите да дојдат кај нас; мораме да ги побараме таму каде што живеат. Кога Речта се проповеда од проповедална, работата штотуку почнала. Мнозинството луѓе никогаш нема да бидат опфатени со евангелието доколку тоа не им се однесе. (*Христовите ѝараболи*, стр. 153-154)

Саботна, 31 јули 2021

5. РАБОТА ЗА БОГАТИТЕ И ОБРАЗОВАНИТЕ

„И ете, еден човек по име Закхеј, кој беше началник на цариниците, и беше богат.“ (Лука 19,2)

Многу малку им се проповеда евангелието на образованите, на богатите и угледните. Многу христијански работници се колебаат да им се приближат на припадниците на овој општествен слој. Меѓутоа, не би смеело да биде така. Кога некој би се давел, ние би стоеле на страна и би гледале како тој гине само затоа што е правник, трговец или судија. Кога би ги виделе луѓето како јурат кон бездна, секако, не би се двоумеле да ги задржиме, без оглед на нивната положба и животен позив. Исто така не би

смееле да се колебаеме да ги предупредиме луѓето на опасности-те што им се закануваат на нивната душа.

Никој не би смеел да биде занемарен затоа што привидно е опфатен со световното. Многу луѓе на високи општествени положби се јадосани и сити од животната суета. Тие копнеат по мир што го немаат. Дури и во највисоките општествени слоеви има такви кои се гладни и жедни за спасение. Мнозина ќе ја прифатат помошта ако Господовите весници им се приближат лично на љубезен начин и со срце полно со Христовата љубов.

Успехот на евангелската порака не зависи од учениот и вешт говор, од речитоста и од цврстите докази. Тој зависи од едноставната порака и од нејзината прилагоденост кон душите што се гладни за лебот на животот. „Што да сторам за да добијам живот вечен? - тоа е насушна потреба на душата.

На илјадници може да им се пристапи на наједноставен и најскромно начин. Повеќето интелектуалци, оние што луѓето ги сметаат за најспособни мажи и жени на светот, често се освежени со едноставните зборови на оние што го љубат Бога и што знаат да зборуваат за таа љубов исто толку природно како и световните луѓе што зборуваат за она за што се најдлабоко заинтересирани.

Често речениците, внимателно приготвени и промислени, имаат малку влијание. Но, искрените и чесни зборови на некој Божји син или ќерка, изговорени со природна едноставност, имаат сила да ја отворат вратата на срцето кое долго било затворено за Христа и за неговата љубов.

За размислување и дејствување: Оној што работи за Христа секогаш нека има на ум дека не смее да работи во своја сила. Нека се потпре врз Господовиот престол со вера во неговата моќ да спаси. Нека се бори со Бога во молитва, а потоа нека работи, служејќи се со сите способности што му ги дал Бог. Светиот Дух му стои на располагање како залог на неговата успешност. Ангелите што служат се крај него да влијаат врз срцата. (*Христјовиите ѝараболи*, стр. 156)

Саботна, 7 август 2021

6. ГО СЛЕДИМЕ ХРИСТОВИОТ ПРИМЕР

**„Зашто јаремот Мој е благ и бремето Мое е лесно.,,
(Матеј 11,29)**

Христовите слуги треба да го следат неговиот пример. Додека одел од место во место, Тој ги тешел измачените и ги лекувал болните. Потоа им ги објавувал големите вистини за своето царство. Тоа е дело што мора да го извршуваат и неговите следбеници. Кога ќе ги ублажувате телесните страдања, ќе најдете начин да ги задоволите и потребите на душата. Можете да им укажете на распнатиот Спасител и да зборувате за љубовта на големиот Лекар кој единствено е во состојба да ги исцели.

Кажете им на бедните, безнадежни души, кои скршнале од вистинскиот пат, дека не мора да очајуваат. Иако згрешиле, иако не изградувале вистински карактер, на Бога му е мило да ги врати кај себе, да ги израдува со своето спасение. Тој ужива да земе, навидум безвреден материјал, оние со кои работел сатаната, и да ги стори приврзаници на својата благодат. Тој се радува да ги избави од гневот што ќе се урне врз непослушните. Кажете им дека постои лек, дека има чистење за секоја душа! На Господовата трпеза има место за нив. Тој само чека да ги поздрави со добредојде.

Оние што одат на патиштата и меѓу оградите ќе пронајдат и други лица, со наполно различен карактер, на кои ќе им биде потребна нивна помош. Ќе најдат луѓе кои живеат соодветно со светлината што ја имаат, кои му служат на Бога најдобро како знаат, иако се свесни дека за нив и за оние што живеат околу нив мора да се изврши дополнително големо дело. Тие копнеат добро да го запознаат Бога, зашто допрва почнуваат да го чувствуваат светкањето на посилната светлина и со солзи се молат Бог да им прати благослов кој со вера го насетуваат некаде во далечината. Многу од нив можат да се најдат среде расипаноста на големите градови, многу живеат во мошне скромни околности и токму затоа остануваат незабележани во светот. Има мно-

гу такви за кои ниту проповедниците ниту црквите не знаат ништо. Меѓутоа, на сите скромни, бедни места, тие сведочат за Господа. Иако имаат малку светлина и малку можност да се усовршат како христијани, среде сета таа голотија, глад и студенило, тие се трудат да им помогнат на ближните.

За размислување и дејствување: Затоа поверениците на многуразличната Божја милост нека ги побараат душите, нека ги посетат нивните домови, и во сила на Светиот Дух нека ги задоволат нивните потреби. Проучувајте ја Библијата и молете се со нив едноставно, онака како што ве научил Светиот Дух. На своите слуги Христос ќе им даде порака што ќе им послужи на тие души како леб од небото. И така драгоцениот благослов ќе се пренесува од срце до срце, од семејство до семејство. (*Христјовиите ѝараболи*, стр. 158)

Саботна, 14 август 2021

7. СЛОБОДНАТА ВОЛЈА Е ПРИНЦИПОТ НА НЕБОТО

„И му рече господарот на слугата: „Излези по патиштата и меѓу оградите и убеди ги да дојдат за да ми се наполни куќата!“ (Лука 14,23)

Христовата заповед: „Натерајте ги да дојдат!“ често погрешно се толкува. Некои ја сметале како налог да ги присилуваме луѓето да го прифатат евангелието. Меѓутоа, таа ја покажува итноста на повикот, но и успешноста на доказите што сме ги употребиле. Евангелието никогаш не се служи со сила луѓето да ги доведе кај Христа. Неговата порака гласи: „О сите вие, кои сте жедни, дојдете при водите!“ (Исаија 55,1). „Духот и невестата велат: Дојди!“ И кој слуша нека рече: Дојди!... и кој сака - нека земе дарум од водата на животот“ (Откровение 22,17). Силата на Божјата љубов и благодат нè гони да дојдеме!

Спасителот кажува: „Еве, стојам пред вратата и чукам; ако некој го чуе мојот глас и ја отвори вратата, ќе влезам кај него и

ќе вечерам со него и тој со мене“ (Откровение 3,19,20). Него не го одвраќаат подбивите ниту го задржуваат заканите. Тој непрекратно ги бара загубените, велејќи: „Како да те предам?“ (Осија 11,8). Иако со тврдо срце ја отфрлаат неговата љубов, Тој се враќа за уште посилено да ги повика: „Еве, стојам пред вратата и чукам!“ Привлечната моќ на неговата љубов ги гони душите да му отворат. Тие сами му признаваат на Христа: „Твојата благост ме возвеличува“ (Псалм 18,36).

Христос кај своите весници ќе ја всади истата онаа копнежлива љубов што ја покажува Тој барајќи ги загубените. Не смееме само да велеме: „Дојди!“ Има такви кои ќе го чујат повикот, но нивните уши се премногу слаби да го препознаат неговото значење. Нивните очи се премногу заслепени за да можат да видат какво било добро во она што им е понудено. Мнозина ја сфаќаат својата голема изопаченост и велат: Не сум достоин да ми се помогне. Оставете ме на мира! Меѓутоа, Божјите слуги не смеат да се повлечат. Со нежна љубов, со полно сожалување, пристапете им на обесхрабрените и беспомошните души. Вдахнете ги со својата храброст, со својата надеж, со својата сила! Со својата љубезност натерајте ги да дојдат!“

За размислување и дејствување: Ако не ја цениме Божјата љубов, ако таа не стане начело што владее, што го смекнува и го покорува срцето, ние наполно сме загубени. Господ не може да ни даде посилен приказ за својата љубов од оној што веќе ни го дал. Доколку Исусовата љубов не го покори срцето, нема друго средство со кое Тој би можел да нè досегне. Секојпат кога ќе одбиете да ја слушате веста на милоста, сами себе се зацврснувате во неверството. Секојпат кога ќе пропуштите да му ја отворите вратата на своето срце на Христа, станувате понеподготвени да го слушате неговиот глас со кој ви се обраќа и на тој начин ја намалувате својата способност да одговорите на последниот повик на милоста. (*Христовиите йараболи*, стр. 159-160)

Саботна, 21 август 2021

8. ПАРАБОЛАТА ЗА ДВАЈЦАТА ДОЛЖНИЦИ

„Не требаше ли и ти да се смилуваш над својот другар, како што се смилував и јас над тебе?“ (Матеј 18,33)

Кога должникот од параболата барал да му се одложи плаќањето на долгот и кога ветил: „Имај трпение спрема мене и сè ќе ти исплатам!“ - казната била повлечена. Целиот долг бил избришан и набргу добил можност да го следи примерот на својот господар кој му простил. Напуштајќи ја палатата, сретнал еден свој пријател, исто така слуга, кој му должел мал износ. Нему му биле простени десет илјади таланти; овој должник нему му должел само стотина денарии. Меѓутоа, човекот спрема кого се постапило толку милостиво, кон својот соработник се однесувал на сосема поинаков начин. Неговиот должник му упатил молба наполно слична на онаа што самиот тој му ја упатил на царот, но без сличен резултат. Истиот човек, кој пред толку кратко време добил прошка, немал ниту нежност ниту сожалување. Милоста што му била укажана нему не се покажала во неговото постапување кон другарот во неволја. Не ја прифатил молбата да биде стрплив. Неблагодарниот слуга не мислел на ништо друго освен на оној мал износ пари што му ги должел неговиот другар. Го барал само своето и сметал дека има право и во дело ја спровел пресудата слична на онаа која нему милосрдно му била простена.

Колку и денес има такви кои покажуваат ист дух! Кога должникот барал милост од својот господар, немал вистински поим за големината на својот долг. Не ја сфатил својата беспомошност. Се надевал дека со свој труд ќе се избави себеси. Затоа и барал: „Имај трпение спрема мене и сè ќе ти исплатам!“

Исто така се надеваат мнозина дека со свои дела ќе ја заслужат Божјата наклоност. Тие ја сфаќаат својата беспомошност. Не ја прифаќаат Божјата милост како Божји доброволен дар, туку се обидуваат да развијат некоја своја праведност. Нивните срца не се скршени и понизни поради гревот што го направиле и затоа се строги и непомирливи спрема другите. Нивните грево-

ви спрема Бога, кога би се споредиле со гревовите на нивниот брат спрема нив, би изгледале како десет илјади таланти спрема стотина денарии - речиси еден милион спрема еден; а сепак се осмелуваат да бидат непомирливи, неподготвени да простат.

Според Христовите зборови, господарот го повикал немилосрдниот должник и рекол: „Пакосен слуго! Ти го прости сиот долг, зашто ме преколнуваше. Не требаше ли и ти да му се смилуваш на својот сослужител, како и јас што ти се смилував тебе? И неговиот господар се разгневи и им го предаде на мачителите сè додека не му исплати сè што му должеше.“ Исус продолжил: „Така и мојот небесен Отец ќе ви стори вам ако секој од вас не му прости од срце на својот брат.“ Оној што одбива да прости, отфрла секоја надеж дека и самиот ќе добие прошка.

За размислување и дејствување: Господ не бара од човекот кој напорно работи да ја поддржува мрзливоста на другите. Мнозина губат време, не вложуваат сериозни напори, и затоа запаѓаат во сиромаштво и скудноост. Доколку тие што ги имаат овие мани не ги исправат своите недостатоци, сè што би можеле ние да сториме за нив би личело на турање богатство во вреќа без дно. Сепак, постои и неизбежно сиромаштво, и ние мораме да покажеме нежност и сочувство спрема тие несреќници. Со ближните мораме да постапуваме онака како што би сакале во слични околности да се постапува со нас. (*Христјовиите ѝараболи*, стр. 159-160)

Саботна, 28 август 2021

9. ЗА СУДСКИ СПОРОВИ

„Многу срамно е веќе тоа и за вас што имате спорови меѓу себе. Зошто поскоро не трпите неправда? Зошто поскоро не ја претрпите штетата?“ (1. Коринќаните 6,7)

Нашиот Господ учи дека тешкотиите меѓу христијаните мора да се средуваат во рамките на црквата. Не смееме да ги изнесуваме пред оние што не се бојат од Бога. Ако на христијанинот

неговиот брат му направи зло, тој нека не им се обраќа на неверниците ниту на судските установи. Нека ги следи упатствата што ги дал Христос. Наместо да се обидува да се одмазди, нека се труди да го спаси својот брат. Бог ќе ги штити интересите на оние што го љубат и што се бојат од него и затоа со доверба можеме нашиот случај да му го препуштиме на Оној кој суди праведно.

Мошне често, кога сторените зла се повторуваат неколку пати, а сторителот секојпат ја признава својата грешка, повредениот станува уморен и мисли дека веќе доволно проштавал. Но Спасителот јасно ни кажал како мораме да постапуваме со оние што ни прават зло: „Ако згреши твојот брат, искарај го, и ако се покае, прости му“ (Лука 17,3). Немој да го сметаш за недостоен за твоја доверба. „Чувајќи се себеси и вие да не бидете искушани“ (Галатите 6,1).

Ако твоите браќа грешат, ти треба да им простиш. Кога ќе дојдат кај тебе и ќе признаат што сториле, немој да кажеш: „Мислам дека не покажаа доволно понизност! Мислам дека нивното признание не е искрено.“ Од каде ти е правото да им судиш кога не си во состојба да ги читаш срцата? Божјата реч кажува: „Ако се покае, прости му. И ако седумпати на ден згреши против тебе и седумпати се обрати кон тебе и рече: „Се каам!“ - прости му“ (Лука 17,3.4). И не само седумпати, туку седумдесет пати по седум - токму онолку често колку што ти проштава Бог тебе.

За сè ние ѝ должиме на Божјата обилна милост. Милоста во заветот нас нè посинила. Милоста на нашиот Спасител ни овозможила откуп, обнова и издигнување до ранг на сонаследници со Христа. Да им ја откриеме силата на таа милост и на другите.

На оние што згрешиле немојте да им давате повод да се обесхрабрат. Немојте со својата фарисејска нечувствителност да го ранувате својот брат. Ниту во умот ниту во срцето нека не ви се јави некоја зајадлива, горчлива мисла. Во вашиот глас нека не се покаже никаква трага од презир. Ако сте решиле да искажете некое свое мислење или да заземете рамнодушен став, да покажете сомнителност или недоверба, вие сте ја запечатиле пропаста на таа душа. Нејзе ѝ е потребен брат со сочувствително срце кое со својата љубов, слично на постариот Брат (Христос), ќе ги трогне нејзините човечки чувства. Нека почувствува цврст

стисок на братска рака, нека го чуе шепотот: „Ајде да се помолиме!“ Бог и вам и нему ќе ви подари богато искуство. Молитвата ве соединува меѓусебно и со Бога. Молитвата го води Исуса на наша страна и на слабата, збунета душа, ѝ дава нова сила да го совлада светот, телото и ѓаволот. Молитвата ги одбива нападите на сатаната.

За размислување и дејствување: Ништо не може да го оправда непомирливиот дух. Оној кој е немилосрден спрема другите, покажува дека ни самиот нема дел во Божјата милост која ги проштава гревовите. Божественото проштавање ја привлекува душата на заталканиот кон големото срце на бесконечната љубов. Во душата на грешникот се влива река на божествено сожалување, а од неа истата се влива во душите на другите. Нежноста и милоста што ги покажал Христос во својот совршен живот ќе се видат во животот на оние што имаат дел во неговата милост.... Суштината на поуката во оваа парабола се крие во разликата меѓу Божјето сожалување и човековата немилосрдност, во фактот дека божествената милост која проштава треба да биде мерка за нашето проштавање. „Не требаше ли и ти да му се смилуваш на твојот сослужител, како и јас што ти се смилував тебе?“ (Христовиите ѝараболи, 167-168)

Саботна, 3 септември 2021

10. БОГАТИОТ ЧОВЕК И СИРОМАШНИОТ ЛАЗАР

„Си беше еден богат човек кој се облекуваше во порфир и во свила, и секој ден живееше раскошно и се веселеше. А еден сиромав, по име Лазар, лежеше пред вратата негова сиот покриен со красти, кој сакаше да се нахрани со трошките што паѓаа од трpezата на богатиот; и кучињата доаѓаа и ги лижеа раните негови.“ (Лука 16,19-21)

Законот и пророците се Божје одбрано средство за спасение на луѓето. Христос рекол: Нека ги послушаат тие докази! Ако не

го послушаат Божјиот глас кој зборува преку неговата Реч, тогаш не би било прифатено ниту сведочењето на човек кој би станал од мртвите.

Оние што ќе ги послушаат Мојсеја и пророците, нема да бараат поголема светлина од онаа што им ја дал Бог. Но, ако ја одбијат светлината, ако пропуштат да ја искористат можноста што им се дава, луѓето нема да го послушаат ниту оној што би дошол од мртвите да им ја објави божествената порака. Не би ги уверил ниту тој доказ, зашто сите што ги отфрлиле законот и пророците го стврднале своето срце и подоцна отфрлиле секоја светлина.

Разговорот меѓу Аврама и некогашниот богат човек треба да се сфати симболички. Од него треба да се извлече поука дека секој човек добил доволно светлина да ја изврши задачата што му ја наменил Бог. Одговорностите на човекот се сообразени со неговите можности и предимства. Бог секому му дава доволно светлина и своја милост за да ја изврши работата што му е доверена. Ако човекот пропушти да ја исполни должноста што може да се забележи при послаба светлина, посланата светлина само би ја открила неговата неверност, неговата немарност да ги искористи благословите што ги добил. „Оној што е верен во најмалото, верен е во многу, а оној што е несправедлив во најмалото, несправедлив е и во многу“ (Лука 16,10).

За размислување и дејствување: Примерот за богатникот и Лазара прикажува како се оценети во невидливиот свет двете групи претставени со овие двајца луѓе. Не е никаков грев да се биде богат ако богатството не е стекнато на неправеден начин. Богатиот не е осуден затоа што бил богат, туку проклетство ќе го стигне ако доверените средства ги троши за себични цели. (*Христјовиите ѝараболи*, 178-179)

Сабота, 11 септември 2021

11. СЛУЖБА И ДЕЈСТВУВАЊЕ

„Сине, оди денес да работиш во моето лозје!“ (Матеј 21,28)

Праведноста втемелена врз делата всушност и не е праведност, и оние што се потпираат врз својата добрина ќе мораат да ги сносат последиците на таа своја фатална заблуда. Денес мнозина тврдат дека ги држат Божјите заповеди иако срцето не им е преполно со Божја љубов и таа од нив не се излева врз другите. Христос ги повикува да се соединат со него во неговото дело за спасување на светот, но тие се задоволуваат со зборовите: „Ќе појдам, господару!“ И, секако, не одат! Тие не соработуваат со оние што ја вршат Господовата служба и се залудни слути. Слично на неверниот син, му даваат лажни ветувања на Бога. Кога пристапиле кон црквата и дале свечен завет, се обврзале дека ќе ја прифатат и ќе ја слушаат Божјата реч, дека себеси ќе се посветат во Господовата служба, но тоа не го прават. Со зборови тврдат дека се синови Божји, но со животот и со карактерот го отфрлаат тој однос. Својата волја не ја сообразуваат со Божјата волја и така живеат во лага.

Своето ветување за послушност привидно го исполнуваат кога тоа не бара од нив никаква жртва; но кога се бара самооткажување и пожртвуваност, кога ќе видат дека треба да го издигнат крстот, тогаш се повлекуваат. И така полека се губи свеста за должноста и свесното престапување на Божјите заповеди преминува во навика. Можеби со ушите сè уште ја слушаат Божјата реч, но немаат веќе духовна способност да ја сфатат. Нивното срце се стврднало, совеста отапела.

Немојте да мислите дека затоа што не покажувате решително непријателство кон Христа вие правите нешто за него. Со тоа само би ја мамеле својата душа. Ако на Бога му го скусиме она што ни го дал да го користиме во неговата служба, без оглед дали се работи за времето или за средствата, или за кој и да е друг доверен дар, ние всушност работиме против него.

Сатаната ја користи рамнодушностa и слепата немарност на божемните христијани за да ги зголеми своите сили и да ги при-

добие душите на своја страна. Мнозина кои мислат дека се на Христова страна, ако не прават ништо за него, му овозможуваат на непријателот пред нив да го освои теренот и со тоа да се здобие со предност. Со својата неподготвеност вредно да работат за својот Учител, со своите неизвршени доверени должности и со своето молчење, тие му дозволуваат на сатаната да придобие власт над душите што можеле да бидат придобиеени за Христа.

За размислување и дејствување: Сè додека сме немарни и мрзливи, никогаш нема да бидеме спасени. Еден вистински преобратен човек не може да живее празен и некорисен живот. Никој од нас не може да бара некој друг да го однесе на небото. За мрзливците таму нема место. Ако не се трудиме искрено да влеземе во небесното царство, ако не вложиме сериозни напори да ги научиме неговите закони, нема да се оспособиме да бидеме во него. Сите што одбиваат да соработуваат со Бога на земјата, не би соработувале со него ниту на небото. Затоа не би било ниту безбедно ниту препорачливо да бидат примени на небото. (*Христјовиите ѝараболи*, 189-190)

Саботна, 18 септември 2021

12. ПРОВЕРКА НА НАШАТА ИСКРЕНОСТ

**„Тој одговори и рече: „Ќе отидам, господаре.“ Но не отиде“
(Матеј 21,30)**

Многу повеќе надеж има за даночниците и за грешниците отколку за тие што ја знаат Божјата реч, а одбиваат да ја послушаат. Оној што себеси се гледа како грешник, чиешто гревови не може ништо да ги скрие, кој сфаќа дека пред Бога е откриена сета расипаност на неговата душа, тело и дух, го опфаќа страв дека за сета вечност ќе биде исклучен од небесното царство. Тој увидува дека е духовно болен и затоа лек бара од големиот Лекар кој рекол: „Оној кој доаѓа кај мене нема да го истерам“ (Јован 6,37). Тие души Бог може да ги употреби како работници во своето лозје.

Синот, кој привремено одбил да ја послуша заповедта на својот татко, Христос не го осудил, но и не го пофалил. И оние кои постапуваат слично на првиот син одбивајќи послушност, не заслужуваат пофалба за таквото однесување. Нивната искреност и отвореност не можат да се сметаат за доблест. Светоста и побожноста луѓето ги оспособуваат смело да сведочат за Христа, но кога со истите се наметнуваат грешниците, тогаш искреноста станува навредлива и дрска, слична на богохулство. Фактот дека некој не е лицемер не го прави ниту малку помал грешник. Кога во нашето срце ќе се слушне повикот на Светиот Дух, ние треба веднаш да се освиеме и да го прифатиме. Кога ќе ја слушнете заповедта: „Појди на лозје и работи денес таму!“ - немојте да одбиете. „Денес ако го чуете неговиот глас, не закоравувајте ги вашите срца“ (Евреите 4,7). Не е препорачливо да се одложува послушноста. Можеби повикот никогаш веќе нема да ви биде упатен.

Никој нека не се лаже дека гревовите на кои сме се оддавале подолго време можат мошне лесно, речиси патем да се отфрлат. Не е така! Секој грев што го правиме го ослабува карактерот и полека преминува во навика, оставајќи зад себе телесна, ментална и морална расипаност како последица. Вие можете да се покаете поради злото што сте го сториле, можете своите стапки да ги насочите кон вистинскиот пат, но вашиот вообличен ум и вашата блискост со злото ќе ви отежнат да ја согледате разликата меѓу доброто и злото. Низ веќе зацврстените лоши навики сатаната постојано одново ќе ве напаѓа.

Со заповедта: „Појди на лозје и работи денес таму!“ - искреноста на секоја душа е ставена на проверка. Ќе има ли и дела, а не само зборови? Дали повиканите ќе го стават своето знаење во служба на Сопственикот на лозјето? Ќе работат ли за него верно и несебично?

Исполнувајќи ги своите намери, Бог има голема цел да ги провери луѓето, да им даде можност да го развијат својот карактер. На тој начин сака да утврди дали се послушни или непослушни кон неговите наредби. Со нашите добри дела ние не можеме да ја купиме Божјата љубов; со делата само докажуваме дека неа веќе ја уживаме. Кога нашата волја му ја потчинуваме на Бога, тоа не е обид со дела да ја заслужиме Божјата љубов? Неговата

љубов душата ја добива како негов безусловен дар и од љубов кон него ние со радост ги извршуваме неговите заповеди.

За размислување и дејствување: Ако верно го обработувате лозјето на својата душа, Бог ќе ве прифати како свои соработници и вие ќе морате да извршите дело не само за себе, туку и за други. Претставувајќи ја црквата со лозје, Христос не кажува дека ние нашата љубов и нашите напори мора да ги ограничиме само на припадниците на нашите редови. Господовото лозје мора да се прошири. Бог сака тоа да ги опфати сите делови на светот. Благодарение на Божјата милост, штом ќе примиме поуки за тоа како се негуваат овие драгоцени билки, должни сме ова знаење да го поделиме со другите. Така ние можеме да го шириме Господовото лозје. Бог сака да види докази за нашата вера, љубов и стрпливост. Тој сака да се увери дека сме ги искористиле сите свои духовни предности за да станеме вешти работници во неговото лозје на земјава за да можеме да влеземе во Божјиот рај, во оној едемски дом од кој биле исклучени Адам и Ева поради престапот. (*Христјовише ѝараболи*, 191-192)

Саботна, 25 септември 2021

13. ПОКАЖЕТЕ НЕШТО ПОДОБРО!

„И додека некои зборуваа за храмот, дека е украсен со убави камења и заветни дарови, Тој им рече: 6 „Ќе дојде време и од сето ова што го гледате нема да остане ни камен, што не ќе биде урнат.“ (Лука 21,5-6)

Нашiot откуп е платен со висока цена. Единствено според големината на таа откупнина можеме да судиме за нејзините последици. На оваа земја, на почвата што е натоена со солзите и со крвта на Божјиот Син, треба да израснат драгоцените плодови на рајот. Во животот на Божјиот народ вистините на

неговата Реч треба да ја покажат својата слава и возвишеност. Преку својот народ Христос треба да го покаже својот карактер и начелата на своето царство.

Овие начела треба да се покажат кај секој христијанин поединечно, во семејствата, во црквата, во секоја установа која е основана да му служи на Бога. Сите треба да станат симболи на она што може да се стори за светот - приказ на спасоносната сила на евангелските вистини и средства за остварување на големата Божја намера со човечкиот род.

Кога ќе се занемари изградувањето на карактерот, кога ќе престане украсувањето на душата, кога ќе се загуби од вид едноставноста на вистинската побожност, тогаш горделивоста и љубовта кон расфрлање почнуваат да бараат величествени црковни зданија, сјајни украси и впечатливи церемонии. Но сето тоа не го прославува Бога. Бог не прифаќа религија која се состои од церемонии, од привидна побожност, религија со надворешен сјај и раскош. На такви богослуженија не присуствуваат небесни весници.

Црквата е мошне драгоценa во Божјите очи. Тој ја цени не поради надворешните предности што ѝ ги дава, туку поради искрената побожност со која се разликува од светот. Тој ја оценува според растењето на верниците во познавањето на Христа, според нивното напредување во духовното искуство.

Христос копнее од своето лозје да прими род - светост и несебичност. Тој очекува на дело да ги види начелата на љубовта и добрината. И најубавата убавина на уметноста не може да се спореди со убавината на темпераментот и карактерот која треба да се открива кај неговите следбеници. Таква треба да биде и атмосферата што ја опкружува душата на еден верник. Тогаш Светиот Дух дејствува врз умот и срцето на соодветниот верник, претворувајќи го во животен мирис за живот, и Бог може да го благослови неговиот труд.

За размислување и дејствување: Некоја месна црква може да

биде најсиромашна на земјата. Може да биде непривлечна и без каква и да е видлива убавина; но, ако нејзините верници ги прифатиле начелата на Христовиот карактер, тие ќе имаат и радост во своите срца. Ангелите ќе доаѓаат да им се придружат на нивните богослуженија. Од нивните благодарни срца ќе се издигнува похвала и слава кон Бога како сладок мирис.

Луѓето во светот обожаваат лажни богови. Тие треба да го напуштат нивното лажно богослужение, но не со осуда на нивните идоли, туку да им се покаже нешто што е многу подобро. Треба да им се објави Божјата неспоредлива добрина и љубов. „Вие сте ми сведоци..., а јас сум Бог!“ (Исаија 43,12). (Христовите параболи, , 206)

**ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
3/2021**

ЗА ПОДОБРА САБОТНА ШКОЛА

Излегува тримесечно

Издава:

Христијанска адвентистичка црква,
црква на адвентистите
на седмиот ден

Одговара:

Томе Трајков

Превод и подготовка:
Мелита Томовска

Адреса:

ул. „Влае“ 42
1000 СКОПЈЕ

www.adventisti.org.mk

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА